

[Landbrugsministeren.]

sygdommen holdt sig inden for det i februar 1970 fastlagte bekæmpelsesområde, men disse landes veterinærstyrelser ville ikke fravige deres karantænekrav for hunde, medmindre Danmark indførte 4 måneders karantæneophold ved indførsel fra rabies-inficerede områder. Det sidste er en skærpelse i forhold til tidligere.

Stillingen er herefter den, at skal der skabes mulighed for indførsel af danske hunde og katte til de øvrige nordiske lande uden karantæneophold, kan dette kun ske ved tilvejebringelse af karantænemuligheder og ved at påbyde 4 måneders karantæne for alle hunde og katte, der indføres fra rabies-smittede lande. Det betyder, at fri indførsel til andre nordiske lande tilvejebringes på bekostning af hunde- og katteejere, herunder danske ferierejsende, der kommer fra det sydlige udland med hunde eller katte. Det betyder endvidere, at den hidtidige mulighed for at opnå tilladelse til at udføre og indføre hunde og katte fra eller til vaccinationszonen i Sønderjylland på ferierejser eller til andet midlertidigt ophold bortfalder, og at de særlige tilladelser til udstillingsrejser og til parringsrejser til det sydlige udland, som blev givet, efter at hr. Niels Ravn i april 1967 havde rejst spørgsmål her i folketinget om restriktionerne for genindførsel af hunde i forbindelse med ferierejser til det sydlige udland, ligeledes må falde bort.

Med hensyn til spørgsmålet om at skaffe karantænemuligheder kan jeg oplyse, at veterinærdirektoratet allerede før indstillingen til landbrugsministeriet om ophævelse af karantæneordningen havde været inde på tanken om at etablere en karantænestation eventuelt på en nedlagt landbrugs-ejendom, men ikke havde fundet en sådan løsning anvendelig. Karantæne påbudt af det offentlige må tilsikre, at dyrene anbringes under forsvarlige forhold, der ikke kan kritiseres ud fra sundhedsmæssige eller dyreværnsmæssige hensyn, og en karantænestation må være indrettet således, at den ud fra nugældende praksis med hensyn til sygdomsbekæmpelse på forsvarlig måde hindrer smitemulighed fra det ene dyr til det andet. Endvidere må karantænestationen have en rimelig placering i forhold til indførselsstedet. For hunde, der kommer

til København eller Kastrup fra det sydlige udland, ville det være lidet rimeligt at påbyde karantæne f. eks. i Viborg.

Med hensyn til spørgsmålet om anvendelse af vaccination som eneste foranstaltning til sikring mod indslæbning af rabies kan jeg oplyse, at den fastsatte ordning er baseret på en anbefaling fra Verdenssundhedsorganisationen, WHO, i 1966. Den nævnte anbefaling i forbindelse med de her i landet indhøstede erfaringer om anti-rabiesvaccinens effektivitet danner baggrund for sundhedsstyrelsens, det veterinære sundhedsråds og veterinærvesenets erklæring i februar 1970 til ministeriet om, at det må anses for forsvarligt at tillade indførsel af hunde og katte på de i bekendtgørelsen af 19. februar 1970 fastsatte bestemmelser.

Loven giver som nævnt hjemmel for at træffe foranstaltninger til forebyggelse af, at smitsomme husdyrsygdomme indslæbes her i landet. Når dette formål er tilgodeset med kravet om vaccination, må det være betænkeligt ud fra samme lovgivning at kræve andre foranstaltninger, der alene har til formål at skabe mulighed for fri indførsel af danske hunde og katte i de øvrige nordiske lande, og som tillige pålægger helt andre kredse af danske hunde- og katteejere begrænsninger i deres rejsemuligheder. Skal sådanne foranstaltninger gennemføres, vil det være rigtigst, at der tages stilling hertil her i dette høje folketing, eventuelt i form af en lovændring.

Det er som nævnt i min indledning ikke for at skabe vanskeligheder for nogen, at bekendtgørelsen af 19. februar 1970 er udstedt, og jeg vil gerne medvirke til at undersøge alle realistiske muligheder, der kan føre til en bedre løsning. Man må blot være klar over, at der ingen løsning findes, der løser problemerne for alle parter, der er berørt i denne sag.

Om selve forslaget formulering vil jeg gerne sige, at en ophævelse af bekendtgørelsen af 19. februar vil føre til, at der er fri indførsel af hunde og katte her til landet, og dette løser ikke problemet. Jeg kan tilføje, at veterinærdirektoratet i går havde forbindelse med veterinærstyrelsen i Stockholm for at spørge, om et forlydende, som er forelagt mig, og som gik ud på, at de svenske veterinærmyndigheder ville gå